

מסורת הש"ס

א) פקדים עב. חולין טו : ונ. קמא. זכתי לז.
ב) חולין טו : ונ"ל ר"ש בן
ל. (ג) ר"ש ד' (ז) ונ"ל
ט, א' (ז) א' ליהא ב"ה.
ו) אכל ככל משום ש"ה
עמד בנין ונ"ל חיב אהה
לימן חיובל להויש' ונמו.
השקא מחילוי' גרמאות,
ז) אפי' לא עמד בנין ואי'
טורא דהכא חייב בלא
עמד בנין. השקא מחילוי'
גרמאות, ח) ואשתי' י"ף
מחשז' דשטר מוקרין
שקמא. השקא מחילוי'
גרמאות, ט) שקדש' שגריה
לחר' השקא בנין הישה
של' כחורת קומא ושגריה
היא של' ג' קמ.
השקא מחילוי' י' שרי
מהה כשתי' נהרה. השקא
מחילוי'.

מוסף יש"ו

אינה לשחיטה אלא
לבסוף. אין השחיטה
קרייה שחיטה אלא בסופה
(חולין כ"ח).

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עב.

עין משפט
ג' מצודה

דלא אכלי בשרא דטורא. לא דקדמי עמנו של דכר: ומאי
שנא סיפא. כיון דרשף אפי' לא עמד בנין אלא עמד בחמנו] דחמשה
בקר ואפי' חמשה חלאי בקר סיפא כשמת אביו ואחר כך טבח
ומכר למה לא יטלם לחאי את חלקם: ועצמו. כולו משמע: ש"ס.

דלא אכלי בשרא דטורא ואלא מאי שנא
רישא ומאי שנא סיפא א"ל רישא קרינא
ביה וטבחו כולו באיסורא סיפא לא קרינא
ביה וטבחו כולו באיסורא: השוחט וגמצאת
טריפה וכו': א"ל רב חביבי מחזנאה לרב
אשי ש"מ א' אינה לשחיטה אלא לבסוף דאי
ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כיון דשחט
בה פורתא אסרה אויך לא דמריה קא טבח
א"ל רב הונא בריה דרבא כי קא מחיב
וטבחו כולו בעינן וליכא אלא קשיא א"ל
הכי אמר רב גמרא משכחה דרבא כגון
ששחט מוקצת סימנין בחוץ וגמרון בפנים
איכא דמתני לה אהא א"ל ר' שמעון משום
דרבי לוי סבא אינה לשחיטה אלא לבסוף
ר' יוחנן אמר ישנה לשחיטה מתחילה ועד
אשי לימא קסבר רבי יוחנן חולין שגשחטו בעזרה לאו דאורייתא
דא

התם אומם לנניסם ולא נבזימם לנניסם אכל ממון דהכא שהכפל ד' וה' יולאין ממנו דהיינו בחמה הוא מוריש לנניו לפיכך זה הקנס
מוריש לנניו ועוד נראה לר"י דרבא ורב נחמן דהכא לא פליגי אסוגיא דרבה ואביי דפרק נערה (סג). דמיירי הכא כולה מתניתין
כשעמד בנין ואמר ליה חיב אתה ליתן לו דכ"ג אדם מוריש לנניו קנס כיון דא"ל חיב אתה ליתן לו ולא שרין השתא למפרך
ארישא לפולגו בדידיה בטבח ומכר בחי' אביו בין עמד בנין ללא עמד בנין כולה בעמד בנין דתו לא היו קנס דאפי'
בסיפא מת אביו ואח"כ טבח דפטור משום דבעינן וטבחו כולו באיסורא וליכא וחדוש זה אינו יכול להשמיטנו אלא כמת אביו ואח"כ
טבח ומכר אכל מעיקרא דסביחא ליה חמשה בקר אמר רחמנא ולא חמשה חלאי בקר והיינו טעמא דמפטור בסיפא פירך שפיר דלפולגו
וליתני בדידיה כמה דברים אמורים כשעמד בנין ואמר לו לא תן לו אכל לא עמד בנין פירוש שלא אמר לו לא תן לו אלא חיב אתה
מפרש דבכל קנס אדם מוריש לנניו וזהו הישא דפרק נערה (סג) לענין קרבן שבעה אירי כמו שמוכח מחילת הסוגיא דלענין קרבן שבעה
שאל אביו לרבה ועל זה השיבו כי קאמינא ממון הו' לרבי שמעון להחמיב עליו קרבן שבעה אירי להורישו לנניו שאם מת וכתבעוהו אחר
מימת אביהם קנס שהיה חיב לאביו והעמידן בנין ונחמיבת לו בנין וכפר ונשבע ואחר כך הודה והואיל ואגלאי מילתא דבשעת
שפול ליד הורשים כבר היה ממון אלא אביהם שהרי כבר עמד עליו בנין ונחמיב לו ולא היה יכול להודות ולהפטר מהן אם כי
לגבי ידיהו אין עקרו קנס וה"ל דומיא דפקדון דקרא ומחמיב עליו קרבן שבעה אכל אם לא עמד בנין אפי"ש שהורש יורשו ככל
מקום אין דומיא דפקדון ולא מחייב בטעמא קרבן שבעה אפי' העמידוהו בנין ונחמיב להו בנין ואחר כך עתה כשמתבעוהו כבר נשבע
והודה שהרי עיקרו קנס והא דאמר בתר הכי דאיתרין קרא ויחש לעמדה בנין ובגרה ואחר כך מתה דהתם כי קא ירית מינה
קא ירית ממל מקום אין דומיא דפקדון אפי"ש ירושה נא ליד האב עכשיו והואיל ותחילתו קנס לגבי ידיה ודידיה אפי"ש מתה אחר
שגריה עיקרו קנס מיקרי לגבי האב ולא מחמיב קרבן שבעה ואם תאמר דפרק אלו נערות (סג דף נח: ושם ד"ה ט) דקבעי ים בגר בקבר
ופקע אב לו אין בגר ולא פקע אב ואמאי פקע אב כשיש בגר בקבר נהי דאין לו מכוח ירושה שירש את במו כיון דקנס
נמי בר ירושה הוא יוש' לומר דהתם אין יכול לזכות מכה שהנת לא יהיה ראויה לזכות בו מעולם וי' ואם תאמר וכי בעי מעיקרא יש
בגר בקבר ודבנה הו' האך יכול להיות של בנה הלא אינה יכולה להורשה דקאמר בנעיה בתרייתא יש בגר בקבר ופקע אב יש
לומר דבעי' קמיתא הוא בנשואת ופגם דהו' ממונא ומורשת שפיר לבנה אפי"ג דבשואת ופגם איתקש לקנס כדתנן דפרק נערה (סג דף
נח:) לא הספיקה לעמוד בנין עד שמת האב הרי הן של עלמה משמע דלבושת ופגם נמי קאי מדקתני הרי הן לשון רבי' היינו דוקא
לענין גבית האב איתקשו לקנס כדכתב ומן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים וגי' ודרשינן הגאח שבינה י' מכלל דאיכא
בשואת ופגם ואית דריש' תחת אשר עינה מכלל דאיכא בנשואת ופגם אכל הכא נהי דמפטור המאנס מן הקנס לפי שאין יכולה להוריש שלא
וכתה בו מנשואת ופגם דהו' ממונא לא מפטור: דא' ישנה ששויחא בתחילה ועד סוף בבי שחיב' שורתא ב'י. ממאי דמיב רחמנא
חולין בעזרה ואשוחטי חוץ לא מצי למפרך אי ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף מצי שחטה פורתא אסרה ואיך מחתך עפר בעלמא
הוא אפי"ג דליכא ללממר דמחייב אהווא אסרה כמו שאפרש בסמוך דכיון דאין שם פסול אחר אלא דשוחטי חוץ לבדו איכא ללממר
דכתיב חיב רחמנא אכל כשיש פסול אחר עמו אז יש לפטור אפילו למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כיון דבסוף שחיטה הו' כמחתך עפר
בעלמא: ב'י' קמחייב אהווא שורתא פחייב. תימה כיון דסוף השחיטה פוסלת אין לו להחייב אפורתא קמא אפילו למ"ד ישנה לשחיטה
מתחילה ועד סוף דמתמע ב"כ דחולין (דף טו:) דפרך מההיא דלירע נה פסול בשחיטה בין קודם פסולה בין לאחר פסולה אין
עומאה בגדים בהואה קודם פסולה מטמאה בגדים לאחר פסולה אין מטמאה בגדים ואי אמרת ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף
שפולגו נמי בשחיטה ומשי נתקלקלה בשחיטה קאמרת כיון דנתקלקלה בשחיטה לבסוף איגלאי מילתא למפרע דמעיקרא לאו שחיטה
היא כלל ואיתו קלקול מפי' ר"מ דלאו דוקא נתקלקלה בגוף השחיטה כגון נחר ומעקר אלא אפי' נתקלקלה ע"י מלאכה ששעה בשעת
שחיטה דומיא דלירע נה פסול בהואה דמיירי בפסול מלאכה דאי לא הכי אבתי תקשה לו ניפולגו נמי בשחיטה בפסול מלאכה
אלמא משמע התם דאפי' למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כשאיירע פסול באמצע אין מחילת השחיטה אפי"ש דהכא נמי
הי"מ לאקשו' ליה אלא בלא הכי מסלק ליה שפיר: ל'מא' קסבר רבי יוחנן חולין שגשחטו בעזרה לאו דאורייתא. ותקשה דדייה
לדידיה דאיח' גופיה אמר בפרק האיש מקדש (קדושין דף טו:) חולין שנשחטו בעזרה לאורייתא וילין לה מקרא:

דאי